

Sejlads i Smålandshavet maj 2004 – fra Fejø til Nyk.F
Mogens Lilleør

Pinsestævnet med kapsejlads Femø rundt i herligt vejr var slut. Vi skulle hjem. Det blæste en smule. Vejrmedlingen sagde 5-10 m/s. østlig. 10 m/s med krap sø ret foran er en smule for meget, når der skal tages hensyn til børnene. Vi, Dorthe og jeg, besluttede, at hun og børnene tog færgen, bus og tog til Nykøbing. Tea, vores ældste, skulle nå et tog fra Nykøbing senere på eftermiddagen. Jeg skulle så sejle Norma2 alene. Vores IF'er. Det var ikke noget problem, det havde jeg gjort så tit. Men denne gang gjorde jeg regning uden vært. Det første varsel om at tingene ikke ville gå som planlagt, fik vi, da vi lige ville gå fra Dybvig ned til færgen, så jeg kunne vinke familien farvel og handle lidt på vejen. Det viste sig, at vi havde forregnet os grundigt mht. til tiden. Dorthe og børnene nåede kun lige akkurat færgen og det kun fordi en behjertet Fejøboer i bil tilbød dem en lift. En anden Fejøboer var så venlig at give mig en lift vejen tilbage til Dybvig. Og således opmuntret gjorde jeg Norma2 klar til afgang. Stort set alle var afsejlet. Klokkeren var 12.

Jeg gik ud for påhængsmotor, satte sejl, rebet stor og genua. Og så gik den på kryds mod kompasafmærkningerne ved Middelgrund. Jeg havde dog ikke sejlet længe før uheldet indtraf. Jeg hørte en dump lyd og Norma2 følte træg. Det viste sig at påhængsmotoren lå i vandet, ja blev slæbt bag Norma2 hængende delvist i motorbeslaget og i den line, jeg havde bundet til den. Den var ikke nem at bjærge med den krappe sø der var, men det lykkedes: Først skulle den helt fri af beslaget, dernæst skulle den op i cockpittet på dørken (27 kg fra vandet og op over hækken kan mærkes) og til sidst nedenunder. Motorbeslaget var knækket rent to steder, måske på grund af langtids vibrationer fra motoren gennem årene? Jeg fortsatte min hjemtur, mens jeg samtidig sendte vores beslutning om ikke at tage børnene med en lykkelig tanke. Hvad jeg sagde højt, da motoren lå i vandet, var ikke for sarte øren.

Jeg fortsatte ned mod kompasafmærkningen ved Grønvold og siden over mod Ledas grund. Skal jeg være ærlig synes jeg det blæste mere end 10 m/s og søen forekom ind imellem også vel voldsom (siden så jeg at DMI havde målt 13-14 m/s ved Abed). Men det gik, det gik faktisk rigtigt godt. Med den vind på kryds sejlede Norma2 som en drøm med rebet stor og genua. Hun var i perfekt balance. Da jeg nærmede mig Guldborg passerede jeg en stor slæbebåd for udadgående med pram på slæb (Kanalhavnsprojektet i Nykøbing). Ham skulle jeg siden blive glad for at kende, men det vidste jeg endnu ikke. Jeg ringede til brovagten og fortalte ham om mine motortrængsler. Han åbnede velvilligt begge broklapper, så jeg havde plads til at gå igennem for sejl. Vel inde i det hjemlige Guldborgsund kan man vel tillade sig at slappe lidt af, og få sig lidt at spise mens man sejler. Og lidt selvbestaltet kapsejling er der vel også plads til. Den båd der, kan jeg holde ham eller kommer han nærmere? Jeg holder ham, ja faktisk øger jeg afstanden ... i det mindste et stykke tid. Da jeg kommer til den grønne bøje nord for Jydebugt er det slut. Nonchalant runder jeg mærket inden om. Desværre bragte nonchalancen mig lidt for langt ind, så da Norma2 vil rette sig op i vendingen, står hun pludselig stille, helt stille, uden anden lyd end en svag skuren. Bare stille.

Jeg kunne ikke arbejde mig ud igen, der var for lidt vand, ca. 1 meter og jeg havde brug for mindst 1,21 meter, og vinden var på den forkerte halse. Jo mere jeg arbejdede med at krænge Norma2, jo længere ind på grunden gled jeg. Båden jeg havde 'sejlet om kap med' tidligere var nu nået ned til mig og jeg præjede den. Han var meget hjælpsom og prøvede flere gange forgæves at få et tov over til mig. Men båden var let, havde højt fribord og ikke nogen særlig kraftig motor. Vinden drev ham på grund flere gange, så han måtte opgive. Vi aftalte at han gik ned til Nykøbing og gav nogen besked om situationen. Det viste sig senere, at han var hjemmehørende i Lergraven og ikke nåede broen på grund af bestræbelserne på at få mig fri. Han måtte ufrivilligt 'overnatte' i Nykøbing. Dorthe gav ham siden en lift hjem. Alle bestræbelserne til trods, sad jeg nu endnu bedre fast end før. Jeg ringede til Dorthe (som for længst var kommet hjem) og hun kontaktede Ejner og Christian (Larsen 34, Chili).

Der gik nu nogen tid. Men så kom en speedbåd farende op mod mig nede fra Nykøbing. Det var dem. Det så godt ud, og nu skete der da noget. Men desværre var speedbåden alt for let og der var for lidt motorkraft. Men i hvert fald fik Ejner og Christian sejlet et anker ud, så jeg i det mindste ikke ville drive længere ind, dersom der skulle komme mere vand, mens jeg ventede. Det var nu ikke lige det der kom mest af. Jeg tør næsten ikke sige det, men da lavvandet var på sit laveste senere på natten, var der ca. ½ meter. Norma2 lå på siden med i hvert fald 45 graders hældning. Mens vi overvejede situationen endnu en gang, passerede den slæbebåd forbi, som jeg tidligere havde mødt nord for Guldborg. Ejner og Christian sejlede ham op og fik en aftale i stand. Han var villig til at trække mig fri med en mindre slæbebåd, der lå i havnen i Nykøbing. Men det koster selvfølgelig. Jeg overlod det til Dorthe at afgøre det spørgsmål. Den besked fik Ejner og Christian med tilbage, da de sejlede ned igen. Jeg belavede mig på at skulle tilbringe noget længere tid på min havarerede Norma2.

Så ringer telefonen. Det er Heinz (Relax). Han tilbyder at hjælpe. Han vil tage ned til havnen og tale med de andre. Det forlyder, at der udspandt sig nogen diskussion om det betimelige i at trække Norma2 fri ved lavvande. Slæbebåden var

parat. Men Heinz fraråder: Hvis en slæbebåd tager fat i et skrog med så lidt vand under kølen (intet), så river den skroget i stykker. Heinz siger tingene meget direkte. Det ender heldigvis med en beslutning om at vente til højvande ved 6 tiden den næste morgen. Men alt dette sker uden mit vidende. Dorthe ringer og fortæller mig, hvad man er nået frem til. Hun har også talt med forsikringen. Der er dækning, men også selvrisko. Desuden fik hun gode råd om, hvad man sådan kan gøre for en strandet skipper. Og hun har talt med politiet, så de er orienteret om, at der ligger noget i Guldborgsund, som for en overfladisk betragtning kunne ligne et vrag, men at der ikke er grund til alarm, det er ikke alvorligt. Klokkeren er nu henad 21.00. Min telefon blipper. Det er en sms fra Norma (Norlin 34) i Lillebælt til en vis styrmand Carlsen på Norma2. Nyheden synes på vej landet rundt. Det får mig til at ringe til en kollega fra arbejdet. Der er lige et møde i morgen, jeg nok ikke kan nå.

Min telefon ringer igen. Det er Heinz. Han tilbyder at hente mig. Men jeg vil gerne blive natten over og det forstår han. Men han giver mig et råd om hvordan trossen fra slæbebåden skal gøres fast, så den gør mindst skade på skroget. Det gælder om at fordele trækket på så meget af skroget som muligt: Altså træk et tov fra styrbords klampe henne agter hen langs bådsiden ind under stævnen og op på bagbordsside foran. Og tilsvarende fra den anden side. Disse to tove fæstnes sammen med et tov fra forreste klampe til trossen. Når trækket kommer vil det være i hele skroget på den ene side og samtidig vil det løfte stævnen. Det viste sig at være et godt råd. Så tak for det Heinz.

Natten gik med at sove lidt, selv om det var lidt kantet, og så i øvrigt med at tilse motoren. Jeg fik det meste saltvand kørt ud og fordrev så tiden med at sprøjte pronto ind her og der, - i og på motoren forstås. I dag er den frisk igen.

Klokken 6.15 er det højvande. Nu er der ca. 1 meter. I kikkerten ser jeg en slæbebåd komme blæsende op mod mig. De er på vej! Slæbebåden sejler så stærkt, at Ejner og Christian i speedbåden ikke kan følge med. Sådan en kan efter sigende gå 26 knob. Ejner og Christian sejler slæbebådens trosse over og tager ankeret op. Jeg gør trossen fast som foreskrevet. Ejner og Christian krænger Norma2 ved hjælp af storsejlsfaldet. Og slæbebåden tager fat: Vupti! så er vi fri og hastigt på vej ud i renden. Og så går det ellers dernedad på slæb med 14 knob eller mere. Så hurtigt har Norma2 aldrig sejlet.

Der er tilsyneladende ikke alvorlige skader på Norma2, og motorbeslaget er forbedret med kraftigere gods. Det kostede lidt. Motoreftersyn kostede lidt. Slæbebåden kostede lidt mere. Men alt taget i betragtning, var det en rigtig god oplevelse, sådan totalt set. Dramatikken var ikke over alvorlig. Men hjælpsomheden var stor. Tak for den, Ejner og Christian.